

Av president Thomas S. Monson

Kjærlighet svikter aldri

Må vi alle ha Kristi rene kjærlighet til våre medreisende på denne reisen gjennom livet, istedenfor å være dømmende og kritiske overfor hverandre.

I kveld har vår sjel strakt seg mot himmelen. Vi har blitt velsignet med vakker musikk og inspirerte budskap. Herrens ånd er her. Jeg ber om at jeg må bli inspirert av ham når jeg nå deler noen av mine tanker og følelser med dere.

Jeg begynner med en kort anekdote som illustrerer et poeng jeg gjerne vil belyse.

Et ungt par, Lisa og John, flyttet til et nytt nabolag. En morgen da de spiste frokost, tittet Lisa ut av vinduet og så at naboen ved siden av hengte ut klesvasken.

«Det tøyet er ikke rent!» utbrøt Lisa. «Naboen vår vet ikke hvordan hun får tøyet rent!»

John så på, men forholdt seg taus.

Hver gang naboen hengte ut tøy, kom Lisa med de samme bemerkningene.

Noen uker senere ble Lisa overrasket da hun tittet ut av vinduet og så en pen og ren klesvask henge i naboen sine hage. Hun sa til mannen sin: «Se John, hun har endelig lært å vaske ordentlig! Jeg undres hvordan hun gjorde det.»

John svarte: «Vel, kjære, jeg kan svare deg. Det kan være interessant for deg å vite at jeg sto tidlig opp i morges og vasket vinduene våre!»

I kveld vil jeg gjerne dele noen

tanke med dere om hvordan vi betrakter hverandre. Ser vi gjennom et vindu som trenger vask? Feller vi en dom uten å kjenne alle fakta? Hva ser vi når vi ser på andre? Hvilke tanker gjør vi oss om dem?

Frelseren sa: «Døm ikke.»¹ Han fortsatte: «Hvorfor ser du flisen i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var?»² Eller, for å omskrive det: Hvorfor ser du det du tror er skittent tøy utenfor naboens hus, men betrakter ikke det skitne vinduet i ditt eget?

Ingen av oss er fullkommen. Jeg kjenner ingen som vil påstå å være det. Av en eller annen grunn og tross våre egne ufullkommenheter har vi likevel en tendens til å påpeke andres. Vi bedømmer det de gjør eller ikke gjør.

Vi kan på ingen måte vite hva en annen føler, hvilke intensjoner eller omstendigheter vedkommende har som kan si eller gjøre noe vi finner grunn til å kritisere. Derfor befalingen: «Døm ikke.»

For 47 år siden på denne generalkonferansen ble jeg kalt til De tolv apostlers quorum. Da hadde jeg virket i en av Kirkens prestedømskomiteer på generalplan, så før mitt navn ble presentert, satt jeg sammen med de andre medlemmene av den

prestedsømskomiteen, slik det var forventet av meg. Men min hustru ante ikke hvor hun skulle gå og hvem hun kunne sitte sammen med, og hun klarte faktisk ikke å finne noen plass i Tabernaklet. En kjær venn av oss, som var medlem av et av utvalgene på generalplan og som satt på den plassen som var beregnet for utvalgsmedlemmene, ba søster Monson sette seg sammen med henne. Denne kvinnen visste ikke noe om mitt kall – som ville bli kunngjort snart – men hun fikk øye på søster Monson, forsto at hun var bekymret og tilbød henne vennlig en plass. Min kjære hustru ble lettet og takknemlig for denne vennlige gest. Men da hun satte seg, hørte hun høy hvisking bak seg. En av kvinnene i utvalget ga uttrykk for sin irritasjon til dem som satt rundt henne, over at et av utvalgsmedlemmene kunne være så freidig å invitere en «outsider» å sitte på plassen som var reservert for dem. Det fantes ingen unnskyldning for hennes uvennlighet, uansett *hvem* som var blitt invitert til å sitte der. Men jeg kan bare tenke meg hva denne kvinnen følte da hun fikk vite at «inntrengeren» var hustruen til den nyeste apostel.

Vi er ikke bare tilbøyelige til å bedømme andres handlinger og ord, men mange av oss bedømmer utseende: klær, frisyre, størrelse. Listen kan fortsette i det uendelige.

En klassisk beretning om å dømme ut fra utseende ble trykt i et nasjonalt tidsskrift for mange år siden. Det er en sann beretning – en dere kan ha hørt, men som tåler å bli gjentatt.

En kvinne som het Mary Bartels, bodde på den andre siden av gaten rett overfor inngangen til et sykehus. Familien bodde i første etasje og leide ut rommene ovenpå til polikliniske pasienter på sykehuset.

En kveld kom en gammel mann

som virkelig så ille ut, til døren og spurte om det var et rom der han kunne være om natten. Han var lut og innskumpet, og ansiktet var skjevt og hovent – rødt og hudløst. Han sa han hadde lett etter et værelse siden midt på dagen uten å lykkes. «Jeg går ut fra det er på grunn av ansiktet,» sa han. «Jeg vet det ser fryktelig ut, men legen sier at det muligens blir bedre etter flere behandlinger.» Han antydte at han ville være glad for å få sove i gyngestolen på verandaen. Mens Mary snakket med ham, innså hun at denne lille, gamle mannen hadde et stort hjerte trengt inn i den lille kroppen. Alle rommene var fulle, men hun ba ham vente i stolen, så skulle hun finne et sted der han kunne sove.

Ved sengetid satte Marys mann frem en gjesteseng til mannen. Da hun tittet inn om morgenen, var sengetøyet pent sammenbrettet, og han var ute på verandaen. Han sa nei takk til frokost, men like før han gikk til bussen, spurte han om han kunne komme tilbake neste gang han skulle ha behandling. «Jeg vil ikke være til

det minste bry,» lovet han. «Jeg kan fint sove i en stol.» Mary forsikret ham om at han var velkommen tilbake.

Gjennom de årene han fikk behandling og oppholdt seg i Marys hjem, hadde den gamle mannen, som var fisker av yrke, alltid med seg gaver i form av sjømat eller grønnsaker fra hagen sin. Andre ganger sendte han pakker som post.

Når Mary mottok disse gode gavene, tenkte hun ofte på en bemerkning som naboen kom med etter at den vansirede, lute gamle mannen hadde dratt fra Marys hjem den første morgenen. «Lot du den fryktelig utseende mannen være hos dere i natt? Jeg sendte ham bort. Du kan miste kunder hvis du tar imot slike mennesker.»

Mary visste at de kanskje *hadde* mistet kunder en eller to ganger, men hun tenkte: «Om de bare hadde kjent ham, ville deres sykdommer kanskje blitt lettere å bære.»

Etter at mannen var død, snakket Mary med en venn som hadde et drivhus. Da hun betraktet vennens

blomster, la hun merke til en vakker, gyllen krysantemum, men ble forbauset over at den sto i en bulket, gammel, rusten bønne. Vennen forklarte: «Jeg hadde ikke nok pletter og visste hvor vakker denne ville bli. Så tenkte jeg at det ikke gjorde noe om den begynte i dette gamle spannet. Det er bare for kort tid, inntil jeg kan sette den ut i hagen.»

Mary smilte og så for seg en slik scene i himmelen. «Her er en som er spesielt vakker,» kan Gud ha sagt da han kom til den lille, gamle mannens sjel. «Han vil ikke ha noe imot å begynne i denne lille, vanskapede kroppen.» Men det er lenge siden, og hvor høyt må ikke denne vakre sjel rage i Guds hage!³

Utseende kan være så bedragerisk, et så dårlig mål på en person. Frelseren formante: «Døm ikke etter synet.»⁴

En kvinne i en kvinneorganisasjon klaget en gang da en viss kvinne ble valgt til å representere organisasjonen. Hun hadde aldri møtt kvinnen, men hun hadde sett et bilde av henne og likte ikke det hun så, for hun mente

hun var overvektig. Hun bemerket: «Av de mange tusen kvinner i denne organisasjonen kunne man helt sikkert ha valgt en bedre representant.»

Sant nok, kvinnen som ble valgt, var ikke «modellslank». Men de som kjente henne og hennes egenskaper, så noe langt mer i henne enn det som ble reflektert i bildet. Bildet *viste* at hun hadde et vennlig smil og et trygt blikk. Det bildet *ikke* viste, var at hun var en lojal og omsorgsfull venn, en intelligent kvinne som elsket Herren og som elsket og tjente hans barn. Det viste ikke at hun var en frivillig i samfunnet og en hensynsfull og interessert nabo. Kort sagt, bildet viste ikke hvem hun faktisk var.

Jeg spør: Hvis holdninger, gjerninger og åndelighet ble reflektert i *fysiske trekk*, ville da ansiktet til kvinnen som klaget, være så vakkert som ansiktet til kvinnen hun kritiserte?

Mine kjære søstre, hver enkelt av dere er unik. Derre er forskjellige på mange måter. Det er noen av dere som er gift. Noen av dere er hjemme sammen med deres barn, mens andre arbeider utenfor hjemmet. Noen av dere har barn som har flyttet hjemmefra. Det er noen av dere som er gift, men ikke har barn. Det er noen som er skilt, og noen er enker. Mange av dere er enslige kvinner. Noen av dere har høyere utdanning, andre ikke.

Det er noen som har råd til siste mote, og noen som er glad de har et passende søndagsantrekk. Slike forskjeller er nesten endeløse. Frister disse forskjellene oss til å dømme hverandre?

Mor Teresa, en katolsk nonne som arbeidet blant de fattige i India det meste av livet, uttalte følgende dype sannhet: «Hvis du dømmer folk, har du ikke tid til å elske dem.»⁵ Frelseren har formant oss: «Dette er mitt bud at dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere.»⁶ Jeg spør: *Kan vi elske hverandre, slik Frelseren har befalt, hvis vi dømmer hverandre?* Og jeg svarer – med mor Teresa: Nei, det kan vi ikke.

Apostelen Jakob forkynte: «Den som mener at han [eller hun] dyrker Gud, og ikke holder sin tunge i tømme, men bedrar sitt eget hjerte, hans [eller hennes] gudsyndelse er forgyves.»⁷

Jeg har alltid verdsatt deres Hjelpeforenings-motto: «Kjærlighet svikter aldri.»⁸ Hva *er* nestekjærlighet? Profeten Mormon lærer oss at «kjærligheten er Kristi rene kjærlighet».⁹ I sitt farvelbudskap til lamanittene erklærte Moroni: «Hvis dere ikke har kjærlighet, kan dere på ingen måte bli frelst i Guds rike.»¹⁰

Jeg betrakter nestekjærlighet, eller «Kristi rene kjærlighet», å være det motsatte av kritikk og dømming. Når

jeg taler om nestekjærlighet, tenker jeg ikke akkurat nå på å avhjelpe lidelse ved å gi av det vi eier. Det er naturligvis nødvendig og riktig. Men i kveld tenker jeg på den kjærlighet som kommer til uttrykk når vi er tolerante overfor hverandre og overbærende med deres handlinger, den slags kjærlighet som tilgir og som er tålmodig.

Jeg tenker på den kjærlighet som får oss til å være medfølende, barmhjertige og omsorgsfulle, ikke bare under sykdom og lidelse og nød, men også når andre viser svakhet eller feiler.

Det er stort behov for slik kjærlighet som vier de ubemerkede oppmerksomhet, gir håp til de motløse, hjelp til de plagede. Sann nestekjærlighet er kjærlighet i handling. Behov for nestekjærlighet finnes overalt.

Det er behov for slik kjærlighet som nekter å finne tilfredsstillelse i å høre eller gjenta beretninger om andres viderverdigheter, med mindre dette kan være til nytte for den uheldige. Den amerikanske pedagog og politiker Horace Mann sa en gang: «Å ha medynk med nød er bare menneskelig. Å lindre den er guddommelig.»¹¹

Kjærlighet er å ha tålmodighet med en som har sviktet oss. Det er å motstå trangten til lett å bli krenket. Det er å akseptere svakheter og utilstrekkelighet. Det er å godta folk slik de faktisk er. Det er å se lenger enn til fysisk utseende og til egenskaper som ikke svekkes med tiden. Det er å motstå impulsen til å kategorisere andre.

Nestekjærlighet, Kristi rene kjærlighet, kommer til uttrykk når en gruppe unge kvinner fra en menighet for enslige reiser mange hundre kilometer for å være tilstede i en begravelse for moren til en av deres Hjelpeforenings-søstre. Kjærlighet vises når trofaste besøkende lærerinner kommer tilbake måned etter måned, år etter år, til den samme uinteresserte og noe kritiske

søster. Den kommer til uttrykk når en eldre enke blir husket og tatt med til menighetens møter og Hjelpeforeningens aktiviteter. Den føles når en søster som sitter alene i Hjelpeforeningen, får innbydelsen: «Kom, sitt her hos oss.»

På hundrevis av enkle måter viser dere alle nestekjærlighet. Livet er ikke fullkomment for noen av oss. Må vi alle ha Kristi rene kjærlighet til våre medreisende på denne reisen gjennom livet, istedenfor å være dømmende og kritiske overfor hverandre. Måtte vi innse at hver enkelt gjør sitt beste for å takle utfordringene hun møter, og måtte vi strebe etter å gjøre *vårt* beste for å hjelpe til.

Nestekjærlighet har blitt definert som «den høyeste, edleste og sterkeste form for kjærlighet»,¹² «Kristi rene kjærlighet ... , og den som er i besittelse av den på den siste dag, [henne] skal det bli vel med.»¹³

«Kjærlighet svikter aldri.» Måtte dette gamle Hjelpeforenings-motto, denne tidløse sannhet, lede dere i alt dere gjør. Måtte det trenge helt inn i deres sjel og komme til uttrykk i alle deres tanker og gjerninger.

Jeg uttrykker min kjærlighet til dere, mine søstre, og ber om at dere alltid må motta himmelens velsignelser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 7:1.
2. Matteus 7:3.
3. Tilpasset fra *Guideposts*, juni 1965, 24.
4. Johannes 7:24.
5. Mor Teresa, i R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent* (2001), x.
6. Johannes 15:12.
7. Jakobs brev 1:26.
8. Se 1 Korinterbrev 13:8.
9. Moroni 7:47.
10. Moroni 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education* (1845), 297.
12. Bible Dictionary, «Charity.»
13. Moroni 7:47.

Fortegnelse over historier

Det følgende er en liste over utvalgte beretninger fra generalkonferansetaler som man kan henvise til i personlig studium, på familiens hjemmeaften og i annen undervisning. Sidetallene viser til første side av talen.

Taler	Historie
Eldste Jeffrey R. Holland	Jeffrey R. Hollands foreldre betaler for misjonen hans (6).
Rosemary M. Wixom	Barn ber mens moren kjører i snøstorm (9).
Eldste D. Todd Christofferson	D. Todd Christoffersons bestefar klipper sauer og betaler for en misjon (16). En forretningspartner deler verdiene ulikt (16).
Eldste Robert D. Hales	Robert D. Hales lakker et gulv til han blir sittende fast i et hjørne (24).
Eldste Quentin L. Cook	En biskop hjelper en mann å omvende seg fra uærlighet (27).
Eldste Russell M. Nelson	Russell M. Nelson deler Mormons bok med venner (47). Ung mann slutter seg til Kirken etter å ha gransket mormon.org (47).
Eldste Patrick Kearon	Patrick Kearon blir stukket av en skorpion (50).
Eldste Juan A. Uceda	En far blir sint på sin datter under familiens skriftstudium (53).
President Henry B. Eyring	Spencer W. Kimball besøker Henry B. Eyrings far på sykehus (59).
President Thomas S. Monson	Clayton M. Christensen nekter å spille basketball på søndag (67).
President Henry B. Eyring	En hjelpeforeningspresident samler inn klær til de fattige (70).
President Boyd K. Packer	En angrende kvinne oppfordres til ikke å se seg tilbake (74).
Eldste Jay E. Jensen	Jay E. Jensen ber og får et vitnesbyrd gjennom Den hellige ånd (77).
President Thomas S. Monson	En familie lærer å takke selv i vanskelige tider (87).
Eldste L. Tom Perry	En ung prest hjelper en funksjonshemmet mann å ta nadverden (91).
Eldste Larry R. Lawrence	Foreldre ber en sønn bli hjemme fordi de har en vond følelse for en aktivitet (98).
Eldste Mervyn B. Arnold	En ku dør etter å ha spist for mye hvete (105).
Eldste M. Russell Ballard	En kvinne begynner på veien til avhengighet med reseptbelagte medisiner (108).
Silvia H. Allred	En tragedie rammer en familie etter at de har blitt beseglet i templet (116).
Barbara Thompson	Barbara Thompson blir velsignet ved å være besøkende lærerinne for Ashleys mor (119).
President Thomas S. Monson	Et par som driver pensjonat, lar en vansiret mann bo i sitt hjem (122).